

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Rebecca Winters

Karácsony Nizzában

Nina Milne

Az igazi ünnep

Alison Roberts

A francia séf

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Rebecca Winters, 2014 – Vinton Kiadó Kft., 2019*

Eredeti címe: *At the Chateau for Christmas* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

© *Nina Milne, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2019*

Eredeti címe: *The Earl's Snow-Kissed Proposal* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

© *Alison Roberts, 2015 – Vinton Kiadó Kft., 2019*

Eredeti címe: *The Baby Who Saved Christmas* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Czárán Judit

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 96. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-766-1

• *Kép:* Harlequin Books S.A. és Shutterstock

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Rebecca Winters
Karácsony Nizzában

1. FEJEZET

Szóval ez itt San Francisco üzleti negyede, gondolta Nic, amikor a Holden Hotels központi épülete előtt kiszállt a bérelt limuzinból. Noha már benne jártak a decemberben, itt Kaliforniában ez nem jelentett hideget: ragyogóan sütött a nap, és legalább tizenhat fok volt.

A közelgő ünnepre hó és hideg híján csak a karácsonyfák utaltak: a Holden Hotels központjának otthont adó irodaház aljában is volt egy méretes példány, melyet rózsaszín szalagokkal, angyalkákkal és ugyancsak rózsaszín fényfüzérékkel díszítettek fel.

A cégalapító Richard Holden szállodái nemhiába örvendtek jó hírnévnek. Nic maga is a reptér közelében lévő Holden Hotelbe jelentkezett be, miután leszállt a gépe. Az ottani előcsarnokban egy ugyanilyen hatalmas, rózsaszínben úszó karácsonyfa terpeszkedett, bizonyára nagy örömet szerezve a szállodában megforduló gyerekeknek.

Korábban Nic is lelkesedett a karácsonyért, de mostanában már inkább túlélni akarta a szeretet ünnepét, az emelkedett hangulat elkerülte.

A bejáratnál álló biztonsági őr gyanakodva mérte végig.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte udvariasan.

– Remélem. Miss Laura Tate-tel szeretnék beszélni. Úgy tudom, ő a marketingrészleg vezetője.

– Van időpontja?

– Nincs. Sürgős ügyben jöttem, és minél előbb beszélünk kell.

– Hogy hívják?

– Valfort. Miss Tate tudni fogja, kiről van szó.

– Egy pillanat. Felszóllok Miss Tate asszisztensének.

Beletelt néhány percbe, mire a válasz megérkezett.

– Legyen kedves helyet foglalni, Mr. Valfort! Miss Tate hamarosan lejön önhöz – tájékoztatta az őr.

Szóval akkor házon belül van, és nem kell utána túvé tennem az egész várost, gondolta megkönnyebbülten Nic.

Kétség nem fér hozzá, hogy a Valfort név sokként érte Laurát. A keresztnévét szándékosan elhallgatta Nic, hogy a lány ne tudja, a családból pontosan ki kereste fel. Így legalább a természetes kíváncsiság is arra ösztönzi, hogy mihamarabb időt szánjon rá.

Mi tagadás, Nic is ugyancsak kíváncsi volt a lányra, aki hosszú évekig semmi jelét nem adta, hogy érdekelné a tulajdon nagyanja. Egyszerűen nem értette, hogy lehet valaki ilyen rideg és érzéketlen.

– Kér egy kávé? – kérdezte udvariasan a biztonsági őr.

– Köszönöm, nem.

Nicnek sem az üléshez, sem a kávéhoz nem volt kedve, hiszen a repülőgépen hosszú órákon át mást sem csinált, csak ült, és közben egymás után itta a kávékat. Ráadásul nem jókedvében jött ide, csak a nagyapja megbízásának akart eleget tenni. Alig várta, hogy túl legyen a Miss Tate-tel folytatott megbeszélésen. Vajon a lány is olyan megkeseredett és könnyörtelen lesz, mint az anyja?

Nic a lift irányába pillantott, és felkészült a közelgő összecsapásra. Meghatározott időközönként, halk csengés kíséretében kinyíltak a liftajtók, és egy újabb csoport jól öltözött ember jelent meg az előcsarnokban. Nicnek nem volt képe Laura Tate-ről, és az információi is igen szegényesek voltak. Annyit tudott csak a lányról, hogy középvezetőként dolgozik, huszonhét éves és természetes szőke. Ez azért nem sok, úgyhogy remélte, Laura lesz az, aki majd megszólítja.

Erre elég sokáig kellett várnia.

Amikor épp kezdett arra a következtetésre jutni, hogy Miss Tate mégsem jön, megjelent egy fiatal, világoszőke hajú nő tengerészkek kosztümben. Örült csinos volt, a lába végtelen hosszúnak tűnt...

Nic évek óta nem tapasztalt ilyen forró, bizsergető érzést, ami most elfogta.

Ő lenne az, aki miatt magára vállalta ezt a strapás utat?

Egy fél perccel később ez már nem is volt kérdés, mert minél közelebb ért a lány, annál nyilvánvalóbb volt a hasonlóság a nagyanyjával, Irene Holdennel. Igen, az idős hölgy pontosan így nézhetett ki fiatalon. Talán csak az ajka lehetett kevésbé telt, és a szeme egy árnyalattal sötétebb kék. A finom vonások ugyanazok. Csak Irene-nek mindig valami csendes szomorúság csillogott a tekintetében, ennek a lánynak ellenben megvetés és bizalmatlanság.

– Laura Tate vagyok – mutatkozott be. – Maga pontosan melyik Valfort?

Nyilvánvalóan nem kedvelte a mellébeszélést.

– Nicholas – felelte a férfi. – Maurice, az ön nagyanyjának a második férje, a nagyapám.

A lány vett egy nagy levegőt, aminek következtében még figyelemreméltóbbak lettek a domborulatai, és ezt a szigorú kosztüm sem tudta igazán elrejteni.

– Az asszisztensem, Paul azt mondta, sürgős ügyben kíván beszélni velem. Feltehetően élet-halál kérdés lehet, különben nem merészkedett volna ide, az ősellensége barlangjába.

Nic ebben a pillanatban módosította a véleményét. Nem, ez a lány egyáltalán nem hasonlít kedves és elbűvölő nagyanyjára. Annál bosszantóbb, hogy fizikailag ilyen erősen vonzódik hozzá.

– Szívesebben beszélnek önnel odakint az autóban, ahol senki sem hallhat minket. Ne aggódjon, Miss Tate, nem fogom elrabolni! – tette hozzá, mert azonnal nyilvánvaló volt a lány vonakodása. – Ránk, Valfort-okra nem jellemző az ilyesmi, bár tudom, hogy sokan kígyót-békát kiabálnak ránk.

A lány dacos arcot vágott, de Nic nem törődött vele. Itt most sokkalta fontosabb dolgokról volt szó, mint egy szép nő hangulatáról.

– Azért jöttem, hogy a nagyanyja elhunytáról tájékoztassam. Irene tegnapelőtt halt meg Nizzában – kezdte tompán Nic.

Laura hűvös maszkja máris lehullott az arcáról. A szemében könnyek csillantak meg, Nic szinte megsajnálta.

– Nagyapám ragaszkodott hozzá, hogy önnek is, és az édesanyjának is személyesen vigyük meg a hírt. Mivel tisztában volt vele, hogy ő nem lenne itt szívesen látott vendég, engem kért meg, hogy utazzak ide. Ha kijön velem a kocsizhoz, ahol nyugodtan beszélgethetünk, elmondok minden mást is.

Nicet megviselte a ráosztott feladat. A nagyapja imádta a második feleségét, és Nic maga is szerette az idős hölgyet. A halálával betölthetetlen űrt hagyott maga után.

Laurát megdöbbenetette, hogy a nagyanyja, akit nem is ismert igazán, halott.

Ellenségesen meredt a rossz hír hozójára.

Nicholas Valfort magas volt, jóképű, és méregdrága öltönyt viselt. Na meg jegygyűrűt. A harmincas éveie elején járhatott, és remekül beszélt angolul. Volt persze egy kis franciás akcentusa, de ez csak még vonzóbbá tette. Nyilván a nagyanyját is hasonló módon kápráztatta el Maurice.

Micsoda igazságtalanság! Egy Valfort-nak egyszerűen nincs joga ilyen megnyerőnek lenni!

Akárhogy is, Laura tiltakozás nélkül követte a férfit az épület előtt álló limuzinhoz, ahová Nic először besegítette, majd beült vele szembe.

Laura most nézhetett csak meg igazán közelről. A férfinak dús, fekete haja volt, és szúrós, szürke szeme. Igen, határozottan szúrós tekintettel meredt rá, mintha Laura egy megoldhatatlan rejtély volna, aminek a megoldására különben nem is igazán kíváncsi.

– Hoztam önnek fényképeket a nagyanyjáról – tájékoztatta Nicholas. – Az utolsó évben készültek, de még azelőtt, hogy azzal a súlyos tüdőgyulladással ágynak esett volna.

Azzal átnyújtott vagy fél tucat fotót, melyek mind különböző környezetben ábrázolták Irene-t. Az utolsón egy férfi karolva állt, aki nyilván Maurice lehetett, a második férj.

Nicholas meglepően hasonlított hozzá, leszámítva, hogy az öregnek ezüstszínű volt a haja. De attól még ugyanolyan jóképűnek tűnt.

Laura hosszan nézte a képet. A nagyanyján még nyolcvanévesen is látszott, hogy valaha nagyon szép volt. A toroka elszorult, ahogy az arcát szemlélte.

– Irene végakarátának megfelelően a család magángépével idehoztam a földi maradványait. Nagyapám Nizzából elintézte, hogy itt, a reptéren egy temetkezési cég várja, és elszállítsa a koporsót. Itt az elérhetőségük.

Ahogy átvette a céges kártyát, az ujjaiak futólag összeértek. Laura megállapította, hogy valami nincs rendben vele, ha a jelen körülmények között ilyen szívdobogást okoz neki egy kurta érintés.

– Vegyék fel velük a kapcsolatot, és intézkedjenek a temetésről! A nagyapám nem mert idejönni, mert a maga édesanyja annak idején nyilvánvalóvá tette, hogy sem Irene, sem a második férje nem szívesen látott vendégek itt. Legalábbis életükben nem...

Te jó ég! – szörnyedt el Laura. Tényleg ezt mondta volna az anyja a nagyanyjának? Ez egyszerűen nem lehet igaz! Ez a férfi nyilván túloz, vagy csak kitalálta az egészet.

– Nagyapám tiszteletben tartja az édesanyja kívánságát, ezért kész távol maradni a temetéstől. Nehéz szívvel, de lemond róla, hogy utolsó útjára kísérje imádott hitvesét. Engem küldött maga helyett a család képviselőjében.

Na persze, az öregúr nyilván gyáva egy kicsit, különben személyesen jött volna, futott át Laura fején.

– Milyen kedves tőle! – jegyezte meg gúnyosan.

– Ha kérdése van, a reptéri Holden Hotelben megtalál – tájékoztatta a férfi. – Mármost holnap reggel hétig, mert utána visszarepülök Nizzába.

– Nem hinném, hogy a terhére leszek, Mr. Valfort.

– Még valami, Miss Tate. A nagyanyja végrendelkezett, méghozzá az ön javára. Hogy átvehesse az örökségét, Nizzába kell jönnie, méghozzá lehetőleg egy héten belül, mert a közjegyző, akit az ügyek intézésével Irene megbízott, hét nap múlva elutazik, és hosszú hónapokra elhagyja Európát. A nagyanyja nagyon bízott benne, hogy a családi viszály ellenére ön elfogadja az örökségét. Tudomásom szerint soha nem adta fel a reményt, hogy egyszer még kibékülhetnek.

Laura idáig bírta, de ahogy ezt meghallotta, felzokogott.

– Ha úgy dönt, hogy ellátogat Nizzába, kérem, tudassa velem, és önért küldöm a családnak magángépét – mondta Nicholas. – Itt a névjegyem, hívjon bátran! A cégemen, a Valfort Technologiesen keresztül bármikor elér.

Ezek szerint a férfi nem a családi hotelbizniszben dolgozik, állapította meg csodálkozva a lány, hanem saját vállalkozást alapított. Milyen különös, hogy ideérkezve az ősellenség, a Holdenök szállodáját választotta... Csak nem kémkedni akar?

– Van még kérdése, Miss Tate? – kérdezte fagyosan a férfi.

– Igen. Jól ismerte a nagyanyámat?

– Igen, nagyon jól.

Magával ellentétben, tette hozzá a férfi pillantása, ám ezt természetesen nem mondta ki hangosan. Laura ettől még értette. Persze Nicholas nem ismerte a családi viszály hátterét, nem tudhatta, micsoda szörnyű törést idézett elő a nagyapja. Szóval semmi joga ahhoz, hogy ítélkezzen felettük.

– Gondolja, hogy nagyanyám boldog volt a nagyapjával?

– Ó, igen. *Veles* nagyon – nyomta meg a szót a férfi.

– No, persze. Természetes, hogy maga így látja.

Nic nem szólt semmit, Laura pedig elfordult. Már nagyon szerette volna elhagyni az autót, és egy kicsit egyedül lenni, hogy megemészthesse a nagyanyja halálhírét.

Hatéves kora óta nem látta Irene-t. Évekig reménykedett, hogy egyszer meglátogathatja Nanát, mert így becézte a nagyiját, de ezt nem merte mondani senkinek, nehogy fájdalmat okozzon az édesanyjának. És később sem szánta rá magát a látogatásra, akkor, amikor már felnőtt nő volt, és egyedül is elmehetett volna. Mindig csak halogatta, és tessék...

Kifutott az időből. Elkésett a kapcsolatfelvétellel.

Laura szeméből újabb könnycseppek gördültek ki, ahogy elgondolkodva végigsimított a nagyanyja fényképén. Ennyi maradt neki Irene-ből. Már bánta, hogy nem volt állhatatosabb. Hogy valamiféle hamis lojalitásból fakadóan elárulta a nagyanyját.

Szomorúan pillantott Nicholasra.

– Tudom, hogy nehezebbre esett végrehajtani ezt a küldetést, Mr. Valfort. Köszönöm, hogy mégis eljött. Hogy ilyen odaadón segít a nagyapjának, holott nyilván ezer dolga lenne.

– Igazán nincs mit – hangzott a hűvös válasz.

– Akkor azt hiszem, mindent megbeszéltünk – sóhajtotta Laura. – Most megyek, nem tartom fel tovább.

A férfi gyorsan kiszállt a kocsiból, megkerülte a járművet, és kinyitotta az ajtót Laurának is. Miközben kisegítette, egy pillanatra egymáshoz értek, és Laurát megint elöntötte a forróság. Ami fölöttébb nyugtalanító volt, már csak azért is, mert a jegygyűűje tanúsága szerint Nicholas Valfort házaseMBER.

Magához szorította a fényképeket, és anélkül, hogy hátranézett volna, eltűnt az irodaházban.

2. FEJEZET

– Telefonon keresnek, Nic – jelentette a férfi asszisztense, Robert. – A kettesen.

– Köszönöm.

Még három év után is minden alkalommal összerándult, valahányszor telefonhívást kapott. A Dorine eltűnését követő évben különösen így volt ez. Mindig azt hitte, hogy Thibault felügyelőnek vannak hírei az eltűnt nejével kapcsolatban.

– Öt óra, úgyhogy én most hazamegyek – tette még hozzá Robert. – A két ünnep között találkozunk!

Hát persze, hiszen már december huszonharmadika van! – döbrent rá Nic. És Robertöt otthon család várja, feleség és két gyerek. Rám viszont nem vár senki, gondolta leverten. Se feleség, se gyerek. A karácsony túlnyomó részét nyilván munkával fogja tölteni.

Három évvel ezelőtt Dorine-nal Grenoble-ban töltötték a karácsonyt a lány szüleinél. És nem sokkal később, januárban Dorine eltűnt. Még féléves házasságok sem voltak...

Robert megállt az ajtóban egy pillanatra.

– Köszönöm az ajándékokat, a gyerekek nagyon fognak örülni. És szívből kívánom, hogy végre kiderüljön valami Dorine-ról.

– Három év után erre nem sok esély van, de azért köszönöm. És boldog karácsonyt! – búcsúzott Nic.

Miután az asszisztense távozott, fogadta a hívást.

– Nicholas Valfort – szólt bele kurtán a kagylóba.

– Laura Tate vagyok – jött a válasz.

A hangja megdöbbenően hasonlított Irene-ére.

Laura már így is alaposan felkavarta Nic életének állóvizét. Mielőtt megismerte volna, gondolatainak nagy részét a munkája és Dorine kötötte le, de a találkozásuk ellentmondásos érzéseket ébresztett benne. A leginkább azért, mert az egyik pillanatban hűvös és távolságtartó, a másikban elpityeredő fiatal nő valóságos rejtvény volt számára. Ám neki sem ideje, sem kedve nem volt hozzá, hogy rejtvényeken törje a fejét.

A hétnapos határidő, amit Laurának adott, különben is letelt már, nem értette, mire vélje a hívást.

– Rosszkor hívom talán, Mr. Valfort? – kérdezte udvariasan a lány.

Az elmúlt három évben Nicnek mondhatni kizárólag rossz időszakai voltak. És még annál is rosszabbak. Egyre azon zakatolt az agya, hol van Dorine. Egyszerűen képtelen volt elhinni, hogy a felesége lelépett egy másik férfival, ha viszont nem szökött meg, akkor nyilván valami szörnyűség történt vele. Ebbe belegondolni sem szeretett, mégis most már ott tartott, hogy a legrettenetesebb tény is könnyebb lett volna elviselni, mint ezt a bizonytalanságot.

Ezt azonban természetesen nem akarta Laura Tate orrára kötni.

– Mit tehetek önért, Miss Tate? – kérdezte udvariasan.

– Ugye nincs még túl késő, hogy felkeressem a maga által említett közjegyzőt?

Nic vágott egy grimaszt. Milyen jellemző! Laura egyszer sem látogatta meg a nagyanyját, míg élt, bezzeg az örökség felcsigázta az érdeklődését.

– Sajnos, két nappal lekészte a határidőt. A közjegyző már elutazott.

– Jaj, ne! Ettől félttem! De a temetés miatt nem jöhettem hamarabb.

– Nem jöhetett...? Hát már itt van? – hökkent meg a férfi.

– Igen. Itt vagyok Nizzában a repülőtéren.

Nic idegesen ugrott fel a helyéről.

– Hogyhogy? És egyáltalán mivel jött ide? Nem kérte, hogy küldjem el magáért a gépünket...

– Mivel jöttem volna? Menetrend szerinti járat, mint ahogy az emberek többsége közlekedik. A nagyapja volt olyan kedves, hogy mindent elintézett a nagyfi temetésével kapcsolatban, igazán

nem akartam visszaélni a jószágával.

– Pedig jobban tette volna. Mert így nem figyelmeztethettük, hogy feleslegesen fárad. A közjegyző legközelebb két hónap múlva lesz a városban, úgyhogy ha hozzá akar jutni az örökségéhez, kénytelen lesz később visszajönni.

– Hiszi vagy sem, Mr. Valfort, engem nem az örökség izgat. Mit gondol, felhívhatom a nagyapját? Maga szerint örülne a telefonomnak, vagy ugyanolyan utálatos és lekezelő lenne velem, mint maga?

Az attól függ, mennyire vagy kapzsi, gondolta Nic. Ha abban reménykedsz, hogy a nagyapámból ki tudod szedni, pontosan miféle örökség vár rád, akkor nagyon tévedsz...

– Mr. Valfort? Ott van még?

– Igen.

Nic nem akarta, hogy a lány beszéljen a nagyapjával. Nem akarta, hogy megbántsa az öreget. Nem ismerte ezt a lányt, így nem is bízott benne. Mielőtt Maurice közelébe engedni, meg kell győződnie róla, hogy nem forral semmi rosszat.

– A nagyapám pillanatnyilag nincs a városban – füllentette. – De tudja mit, Miss Tate? Fél óra múlva kint leszek magáért a reptéren.

– Köszönöm, nem szükséges. Taxival a szállodámba megyek, felhívom a nagyapját, és holnap haza is utazom.

– Ha fel akarja venni a kapcsolatot nagyapámmal, akkor muszáj találkozunk – közölte fagyosan Nic.

– Ó, szóval maga a testőr, akin át kell küzdenem magam!

– A nagyapámat porig sújtotta a felesége halála. Mély gyászban van, azt hiszem, érthető, hogy szeretném őt megvédeni minden kellemetlenségtől. Ezért ragaszkodom hozzá, hogy találkozhatunk, mielőtt beszél vele.

– Nem akarok a terhére lenni – szabadkozott a lány eléggé meggyőzően.

– Nincs a terhemre. Hiszen én akarok beszélni magával. Különben is nagyapa elvárná tőlem, hogy törődjek a vendégével.

– Biztos, hogy nem tartom fel?

– Biztos. És nagyapa sosem bocsátaná meg nekem, ha hagynám csak úgy elutazni.

Nic önmagának sem szívesen vallotta be, de nagyon szerette volna viszontlátni Laurát. Már csak azért is, mert érdekelte, vajon ugyanolyan erős hatással lesz-e rá, mint az első alkalommal.

– Biztosra veszem, hogy ez roppant terhes kötelezettség a maga számára.

– Téved. Maga egy igazi karácsonyi meglepetés lesz nagyapa számára.

Persze az még kérdéses, hogy kellemes vagy kellemetlen meglepetés, fejezte be a gondolatot magában a férfi. Mindenesetre lehet, hogy Laura alkalmas lesz rá, hogy az öreget kimozdítsa abból a mély depresszióból, ahová zuhant.

– Várjon rám a terminál előtt! – adta ki az utasítást. – Legkésőbb fél óra múlva ott leszek magáért egy fekete Mercedesszel.

– Rendben, várni fogom – ígérte a lány, aztán letette.

Nic úgy határozott, hogy a saját otthonában szállásolja el a lányt, hiszen ott tud a legjobban vigyázni rá. Nem szerette volna, ha Maurice nagyapán kívül bárki tudomást szerez Laura ittlétéről. Annak idején a Valfort-ok sem nagyon örültek a nagyapapa és az amerikai asszony házasságának. Nem valószínű, hogy tárt karokkal fogadnák a váratlanul felbukkanó Holden unokát.

Igen, ezt az egész ügyet roppant diszkréten kell intézni. Nic meg a nagyapja mindig is remekül megértették egymást, szóval most sem fogja cserben hagyni az öreget. Hanem azt teszi majd, ami neki a legjobb.

A repterre hajtott, ahol hamar felfedezte az épület előtt várakozó Laurát. Akinek a látványa sajnos legalább ugyanolyan, ha nem erősebb hatással volt rá, mint első alkalommal.

Nic kiszállt, és miután üdvözölte a lányt, bepakolta a bőröndjét a hátsó ülésre, végezetül pedig udvariasan kinyitotta neki az ajtót.

– Nem hozott sok holmit magával – állapította meg könnyedén, csevegő stílusban.

– Csak egy-két napig terveztem maradni – magyarázta Laura. – Köszönöm, hogy kijött értem,

Mr. Valfort.

– Kérem, szólítson Nicnek! – ajánlotta a férfi, aki különben sem volt a formalitások híve.

– De csak ha maga meg Laurának hív. A Boscolo Exedrában foglaltam szobát...

– Nem, szó sem lehet arról, hogy szállodában lakjon! A nagyapám elvárja tőlem, hogy gondoskodjam önről, így szeretném hazavinni magamhoz. Ha odaértünk, felhívhatja telefonon.

– A feleségének mondta, hogy meg akar hívni? A nők ritkán lelkesednek, ha váratlan vendég érkezik.

Ezek szerint észrevette a jegygyűrűjét!

– A feleségem nem tartózkodik otthon – felelte kitérően Nic. – A személyzetem fog gondoskodni magáról.

Dorine nagyon szerette Irene-t, gondolta szomorúan. Biztosan szívesen megismerte volna az unokáját is.

Hirtelen rájött, hogy kizárólag múlt időben gondol a feleségére. Az első évben még bizakodott, de a második kettőben elveszítette minden reményét. Már nem hitte, hogy valaha viszontlátja Dorine-t.

Nem volt hosszú az út a villáig. A ház egy kis ligetben állt, és a hátsó frontja a tengerpartra nézett.

Dorine valósággal beleszeretett, amikor először meglátta, és könyörgött Nicnek, hogy vásárolja meg. A mérete valóban tökéletes volt, nem túl kicsi és nem túl nagy, a fekvése pedig tökéletes egy fiatal párnak, akik családot akarnak alapítani. A tervezett gyerekeknek azonban már nem volt idejük megszületni.

A ház így csendes volt, mint egy mauzóleum, mert Nicen kívül csak egy idősebb házaspár élt ott, Arlette, a szakácsnő és Jean, a mindenekertész.

A villa tipikus vidéki udvarház volt, lakberendezési magazinok címlapjára kívánczó látvány. Laurának elszorult a szíve, valahányszor arra gondolt, hányszor járhatott itt a nagyanyja, és hányszor élvezhette ezt a pompás kilátást.

Ő maga többször is járt Európában, de Dél-Franciaországot mindig elkerülte, mert túl nagy lett volna a kísértés, hogy meglátogassa a nagyanyját.

Milyen ostoba is voltam, hogy így alávettem magam anyám akaratának! – gondolta. Így megfosztottam magam a lehetőségtől, hogy megismerjem a nagyanyámat.

– Az édesanyja tud róla, hogy Nizzába utazott? – kérdezte meg a férfi, kizökkenve ezzel Laurát komor gondolataiból.

– Igen. Elmondtam neki. Hatalmas veszekedés volt – vallotta be a lány. – De nem tudott lebeszélni róla, hogy idejöjjenek.

– Ezek szerint megpróbálta.

– Meg, de nem hallgattam rá. Azt mondtam neki, hogy csak egy szíve mélyéig gonosz valaki haragszik meg a lányára azért, mert az tiszteletben akarja tartani a halott nagyanyja végakarátát. – Felsóhajtott. – És már megbántam, hogy ezt mondtam. Furdal a lelkiismeret.

Ráadásul Adammal is összevesztek.

A férfi nem akarta, hogy egyedül utazzon Nizzába, pedig még csak néhány hónapja jártak együtt. De a jelek szerint Adam nagyon komolyan vette a kapcsolatukat. Talán túl komolyan is.

Laurának kapóra jött ez az út, hogy ily módon lélegzetvételnyi szünethez jusson.

Mert Adam erőszakossága gondolkodóba ejtette. Talán igaza van az anyjának, és a férfi többet akar, nem csak a szerelmét? Ahogyan az elutazása előtt viselkedett, az mindenestre gyanút ébresztett a lányban. Elvégre ő mégiscsak egy óriási vagyon örököse. És a Holden család tragikus története különben is megnehezítette számára, hogy megbízzon az emberekben. Vajon tényleg Adam lenne számára az igazi?

– Nem mindig egyszerű hűségeseznek lenni a családkhoz – jegyezte meg Nic. – Csodálkozna, ha tudná, hányszor akartam magát felhívni az elmúlt néhány évben, és hányszor akartam megkérni rá, hogy látogassa meg a nagyanyját. Irene annyira szerette önt! De a nagyapám megtiltotta, hogy közbeavatkozzak. Azt szerette volna, ha maga a saját akaratából jelentkezik.

A lány szíve elszorult.

– Most már én is tudom, hogy a megérezéseimre kellett volna hallgatnom, nem pedig anyámra. Sosem bocsátom meg magamnak, hogy elkéstem.

Miután Nic leparkolt a villa előtt, a lány gyorsan kiszállt a kocsiból. Nem akarta, hogy a férfi segítsen neki, mert nem akarta, hogy megérintse. Noha Nic nős, és nincs valami nagy véleménnyel róla, mégis megdobogtatta a szívét minden egyes érintés.

Nic fogta a bőröndjét, és bevezette a házba. Az előcsarnokot egy szép betlehem díszítette, a szomszédos nappali pedig olyan volt, mint egy Matisse-festmény: erős, tiszta színek uralták. Sötét, fényes padlódeszkák, a plafonon ugyanolyan árnyalatú, évszázados gerendák, különben pedig kék-fehér mintás anyagok mindenhol, az ülőbútorokon, az ablakok előtt. És mindenütt virág, rengeteg színes virág. A teraszajtón át káprázatos kilátás nyílt a Földközi-tengerre.

– Egyszerűen gyönyörű! – kiáltott fel őszinte csodálattal Laura.

– Köszönöm – mondta tompán a férfi, és letette a bőröndöt. – Ha fel akarja frissíteni magát, a folyosó legvégén, balra lesz a szobája. Fürdőszoba is tartozik hozzá.

– Remek.

– Nem éhes?

– Nem, ettem a gépen, de egy csésze kávé jólesne.

– Szólok Arlette-nek, a házvezetőnőmnek. És jöjjön, megmutatom a szobáját!

Laura hálás volt a férfinak, amiért ilyen tapintatosan engedte, hogy egy kicsit összeszedje magát. Mintha megérezte volna, hogy szüksége van némi egyedüllétre.

Miután kijött a fürdőszobából, átöltözött, és kisétált a folyosóra, ahol megnézte a falon lógó, bekeretezett családi fényképeket. A leginkább egy csoportkép keltette fel az érdeklődését. Nic mellett egy törékeny testalkatú, rövid hajú lány állt, és úgy nézett a férfira, hogy Laurának kétsége sem lehetett felőle, ő Nic felesége.

Akaratlanul is elfogta az irigység, hiszen ő még soha nem érzett ilyen feltétlen szerelmet senki iránt, és soha senkivel nem volt ilyen boldog, mint ez a fiatal nő.

Minél többet gondolkodott a dolgon, annál biztosabb volt benne, hogy szakítania kellene Adammal. Ők ketten nem a legjobbat hozzák ki egymásból. Nic és a felesége ellenben valósággal ragyogtak azon a képen. Ragyogtak a boldogságtól.

Erre a gondolatra még inkább elszomorodott. Leverten tért vissza a nappaliba, ahol egy tálcán kávé és kekszeket talált a kisasztalon. Nic éppen telefonált.

Míg várta, hogy a férfi befejezze a beszélgetést, a teraszajtóhoz lépett, és kibámult rajta. Az alkonyi fényben szinte valószínűtlenül szép volt a kert.

– Ha Irene ellátogatott hozzánk, nagyon gyakran állt ugyanott, ahol most ön, és ugyanez a kifejezés volt az arcán, ahogy kinézett. Imádta a természetet, és szívesen kertészkedett. Maga is szereti a kertet?

– Igazából fogalmam sincs – vallotta be Laura. – Sosem volt alkalmam rá, hogy kipróbáljam a kerti munkát. Mindig van valami fontosabb dolgom.

Nos, igen, Laura szorgosan igyekezett elsajátítani a tudást, ami majd alkalmassá teszi nagyapja szállodaláncának a vezetésére. A luxushotelek világa azonban elsősorban a férfiak játszótere, így fiatal nőként kétszer annyit kellett teljesítenie, hogy sikeres legyen, a fél életét különféle irodákban és tárgyalókban töltötte. A munkahelyén ismerte meg Adamet is, aki rendkívül ambiciózus volt, és mindent elkövetett, hogy feljebb kerüljön a vállalati ranglétrán. Talán ez a becsvágy volt az egyetlen, ami közös volt bennük.

Laurának rengeteg kérdése lett volna Nichez, de mivel elsősorban a férfi magánélete érdekelt, nem merte feltenni őket. Kénytelen volt az őt is érintő témáknál maradni.

– A nagyapjával beszélt az imént? – érdeklődött.

– Igen. Azt mondta, azonnal elindul ide.

3. FEJEZET

Laura nyelt egy nagyot. Hamarosan itt áll majd előtte az az ember, akit kiskorától kezdve gyűlölnie kellett. De azóta már tudta, hogy nincsenek fekete-fehér jellemek. Maurice Valfort sem lehet egyértelműen gonosz, nyilván neki is vannak jó tulajdonságai. És Laura számára fontos volt, hogy ezeket megtalálja.

– A kastély alig tíz perc innen autóval, úgyhogy Maurice nagypapa mindjárt itt lesz – magyarázta a férfi. – Míg várunk, megihatja a kávéját.

Laura leült vele szemközt a kanapéra.

– Ha azt mondja, kastély, nekem a híres Loire menti kastélyok jutnak az eszembe. A családjá kastélya is hasonló, vagy szerényebb épület?

– Amikor a nagyanyja először meglátta az épületet, azt mondta, úgy érzi magát, mint a mesebeli Hamupipőke, amikor beszökött a királyi bálra.

– Ezt most csak úgy kitalálta – nevetett Laura.

– Kérdezze meg nagyapámtól! Vagy tudja mit? Én is be tudom bizonyítani. – A férfi kiment az előcsarnokba, és egy fényképpel tért vissza. – Nos, ilyen a kastély. Most már hisz nekem?

Laura nagy szemeket meresztett, ahogy a fotót bámulta.

– Nagypapa szerint Irene mindig arról ábrándozott, hogy maga egyszer eljön látogatóba, és akkor megmutathatja önnek az otthonát.

– Úgy látszik, emlékezett rá, hogy kislánykoromban imádtam a kastélyokat és a hercegnős meséket. Különösen a Hamupipőkét. Nagyon sajnáltam szegénykét, amiért kicsúfolták a gonosz, szívtelen mostohanővérei...

Ó, te jó ég, miket beszélek? – kapott észbe Laura, és hirtelen elhallgatott.

Nic mosolygott. Ez volt az első igazi mosoly az arcán, amióta megismerte, és a lány rádöbbsent, hogy ez az ember minden szempontból tökéletes. A külseje, a modora... Minden, amit mondott vagy tett, óriási hatást gyakorolt rá. Micsoda mázlista a felesége!

Gyorsan visszanézett a képre.

– Tényleg olyan, mint egy mesebeli kastély. Egészen elképesztő!

– A tizenhetedik században épült, de a dédnagyapám teljesen felújította, modernizáltatta. Bevezették a villanyt, minden hálósobához kialakítottak egy fürdőszobát, de megmaradtak azért a régi jó dolgok, mint például a toronyba vezető csigalépcső, a hatalmas kandalló a földszinti nagyteremben és a várárok az épület körül.

– Ez egyszerűen fantasztikus! Gondolom, nagyon szereti a kastélyt.

– Imádom. Az ünnepnapokon mindig ott gyűlik össze az egész família.

– Jó lehet olyankor Valfort-nak lenni.

A férfi arcáról lehervadt a mosoly, és Laura most döbbsent rá, hogy Maurice Valfort és Irene Holden kapcsolatát valószínűleg a Valfort klán sem fogadta kitörő örömmel.

Nic elgondolkozva nézte őt, és a lánynak ettől hirtelen nagyon melege lett. Ó, egek! Nem lenne szabad ennyire élveznie, hogy együtt lehet Nic Valfort-ral! Azonnal véget kell vetnie ennek az egésznek! Nem használhatja ki szemérmetlenül a férfi feleségének a távollétét.

Laura sosem értette, hogy volt képes a nagyanyja férjes asszony létére összeszűrni a levét Maurice Valfort-ral. Mégis milyen nő az, aki ilyet tesz?

Ugyanígy azt sem tudta elképzelni, hogy ő valaha nős férfival kezdjen. Tisztességes ember ilyet egyszerűen nem tesz, legyen bármekkora is a kísértés!

Mert a kísértés sajnos igen nagy volt. Laura örülten vonzódott ehhez az emberhez, akit kicsi korától arra neveltek, hogy gyűlölnie kell a Holdenöket. Persze őt, Laurát is a Valfort-ok megvetésére buzdították.

Vajon a nagyanyjával is így kezdődött? Egyszer csak jött egy érzés, egy vonzalom, aminek

képtelen volt ellenállni?

– Nagyon sajnálom, hogy nem látogattam meg a nagyit soha. Miután Maurice-hoz hozzáment, egyszer sem találkoztam vele.

– Sok változatát hallottam puszogni a Holdenök és a Valfort-ok históriájának – mondta elgondolkodva Nic. – Miután felnőttem, a nagyapám részletesen elmesélte az igazságot.

– Mintha csak egyféle igazság létezne! – vágta oda élesen a lány.

– Tudom, hogy mindenkinek megvan a maga igazsága – felelte békülékenyen Nic. – Kész vagyok meghallgatni a történetet a maguk szemszögéből. Aztán majd meglátjuk, különbözik-e a kétféle igazság.

Laura rövid habozás után bólintott, aztán lassan felállt, s miközben fel-alá járkált a szobában, beszélni kezdett:

– A nagyit akkor tűnt el az életemből, amikor hatéves voltam. Nem nagyon emlékszem rá. Mindent, amit tudok az esetről, anyám nővérétől, Susantól hallottam. Susan néni azt mondta, hogy a nagyit és Maurice Valfort viszonya már akkor elkezdődött, amikor még mindketten házasok voltak.

– Ez nem igaz! – tört ki Nic.

– Én csak azt mondom, amit hallottam – mentegetőzött Laura. – Ráadásul nagyapám már nagyon beteg volt akkoriban, és végül alulmaradt a rákkal folytatott küzdelemben. Nem sokkal azután meghalt a maga nagyanyja is. Ekkor Maurice elvette a nagyimot, és magával hozta ide, Franciaországba. Sem anyám, sem Susan néni nem tudták megbocsátani az anyjuknak, hogy megcsalta a halálos beteg apjukat.

Nic arca olyan volt, mint a viharos égbolt, Laura mégis folytatta:

– Anyám és Susan néni elkönnyelték szörnyetegnek a maga nagyapját. Végtére is micsoda ember az, aki házas létére elcsábítja egy haldokló férfi feleségét? Soha nem bocsátottak meg neki, ahogy az anyjuknak sem.

Laura sóhajtott egy nagyot. Rettentően nehéz volt erről beszélnie.

– Amikor már elég nagy voltam hozzá, hogy megértssem a házasságtörés szót, valamelyest kezdtem megérteni az anyám meg a nagynéném ellenérzéseit és keserűségét. Azt a keserűséget, mely rányomta bélyegét a családunk mindennapjaira.

– Ezt őszintén sajnálom – jegyezte meg távolságtartón Nic.

– Az évek során aztán megértettem, hogy senki sem tökéletes, hogy minden ember követ el hibákat. Rájöttem, hogy igazságtalanság egy életen át haragudni a nagyanyámra csak azért, mert szerelmes lett. Így aztán közöltem anyámmal, hogy felkeresem a nagyit, aki azonban ezt kerek perec megtiltotta.

Ahogy megrohanták az emlékek, Laura megcsóválta a fejét.

– Javasoltam neki, hogy forduljon pszichológushoz, mert szerintem nincs rendben, ha valaki ennyi év után sem tud megbocsátani. Ő viszont azt hányta a szememre, hogy ellene fordultam. Rettenetes volt. Valahányszor megpróbáltam előtte szóba hozni a nagyit, azzal vádolt, hogy nem is szeretem őt.

Nic figyelmesen hallgatta, de lerítt róla, hogy egyre inkább nehezebb esik csendben maradni.

– Próbáltam a nagynénémel is beszélni, de ő is hajthatatlan volt. Kijelentette, hogy soha nem vehetem fel a kapcsolatot a nagyanyámmal, mert azt az anyám nem élné túl. Gyakorlatilag megzsarolt.

Nic szeme villámlott, szép arca eltorzult az elfojtott haragtól.

– A nagyapám kiborul, ha meghallja ezt az elferdített és minden részletében hazug történetet – szűrte a szót a foga közt, majd a lány nagy riadalmára közelebb lépett, és megragadta a karját. – Ígérje meg... vagy nem, inkább esküdjön, hogy nem mondja el neki ezt, amit most nekem elmondott. Egyelőre legalábbis nem – tette hozzá rövid szünet után.

– Nem fogom... Ha nem akarja, egy szót sem szólok – hebegte Laura.

– Valójában miért jött Nizzába? – tudakolta nyersen a férfi, és a szorítása egyre erősödött. – Ilyen csábító volt a nagyanyja végrendelete? Tudni akarta, mennyit örököl? Mondja meg az igazat!

Ha a nagyapám nem is, én el tudom viselni az igazságot.

Laura méltóságteljesen vetette fel a fejét. Jól leplezte, mennyire felkavarta a férfi dühkitörése.

– Ne higgye, hogy meglepnek a vádjai. Gondolom, ugyanazokat a gyűlölködő megjegyzéseket hallgatta egész gyerekkorában a családomról, mint én a magáéról. És közben elfeledkezett egy nagyon fontos részletről.

– Nevezetesen?

– Nevezetesen, hogy a nagyapám, Richard Holden milliókat hagyott rám. Soha az életben nem lesznek anyagi gondjaim, szóval nem szorulok a nagyanyám hagyatékára. Ellenben nagyon is rászorultam volna a szeretetére, amitől azonban megfosztottak. És bár vannak ellenérzéseim, mégis kész vagyok találkozni a férfival, aki elragadta őt tőlem. Kíváncsi vagyok, milyen az az ember, akiért a nagyfi hajlandó volt odadobni az egész életét. Akiért elhagyta Kaliforniát, hogy a világ másik végébe költözzön. Hogy nem a pénz miatt tette, az biztos, hiszen a nagyapám is dúsgazdag volt. A nagyinak megvolt mindene. – Laura azon kapta magát, hogy egyre vékonyabb a hangja. – Nos, remélem, sikerült megválaszolnom a kérdését, Mr. Valfort.

A férfi, mintha csak most döbbsen volna rá, mit művel, riadtan hátralépett, és elengedte Laura karját.

– *Mon Dieu!* – suttogta elképedve.

Laura térde hirtelen megrogyott, meg kellett kapaszkodnia a legközelebbi székre.

Nem telt bele két másodperc, és hangok hallatszottak az előcsarnok irányából, majd a házvezetőnk bekísért egy magas, vékony, ősz hajú urat, aki csak Maurice Valfort lehetett, Irene Holden második férje.

A férfi tengerészkék pulóvert viselt, és vajszínű nadrágot, s bár jóval túl volt már a nyolcvanadik életén, egy nappal sem tűnt idősebbnek hetvennél. Ráadásul a korához képest igen jóképű volt, szóval Laura kezdte megérteni, miért csábult el a nagyanyja huszonegy évvel ezelőtt.

Az idős férfi megállt az ajtóban, és hitetlenkedve bámult Laurára, majd Nicre pillantott.

– Te is észrevetted már a legelső pillanatban, ugye? – A francia akcentusa jóval erősebb volt, mint az unokájáé.

– Hát persze, *grandpère*. Laura Irene kiköpött mása.

Maurice szeme könnybe lábadt, ahogy a lányt nézte.

– Mit nem adott volna érte az én drágám, hogy ide belépve téged pillantson meg, Laura... Ez egyszerűen hihetetlen! Ugyanolyan gyönyörű vagy, mint ő! Ha nem látnám a saját szememmel, el sem hinném, hogy létezik ilyen hasonlóság.

Csupa kedvesség volt, csupa szeretet, a lány nem győzött álmélni. Ez az ember nem lehet azonos azzal a szörnyeteggel, akinek az anyja és a nagynénje Maurice-t lefestette!

– Örülök, hogy találkoztunk – mondta sután.

– Hát még én hogy örülök!

Laura azt hitte, Maurice odasiet hozzá, és megöleli, de az idős férfi csak állt, nem mozdult, a szeméből szakadatlan peregtek a könnyek.

A lány nem tudta, mit tegyen.

Aztán Maurice egy fehér vászon zsebkendőt húzott elő a zsebéből, hogy megtörölje a szemét.

– Olyan ez nekem, mint egy csoda – motyogta. – Amikor az én Irene-em meghalt, azt hittem, nem lesz már több örömöm az életben. De ez szerencsére nincs így, hiszen eljöttél... Mióta vagy itt, Laura?

– Körülbelül egy órája hoztam el a reptérről – felelt meg a kérdésre Nic, majd helyet kínált a nagyapját is, a lányt is. Végül mindhárman a kanapéra ültek le. – Aztán lemondtam a szobafoglalásáról.

Laura ez utóbbit észre sem vette. Nyilván akkor telefonált a férfinak a szállodába, mialatt ő a fürdőszobában volt. És feltűnt neki még valami: Nic tapintatosan elhallgatta a nagyapja elől az információt, hogy nem a világhírű belvárosi Valfort Hotelben foglalt szobát.

– Még szép, hogy Laura nem szállodában fog lakni! Hanem a kastélyomban, ahol én, a rozoga csontváz tengetem a napjaimat.

Ó, nem, rozogának aztán végképp nem nevezhető, gondolta Laura. Sőt meglepő módon

kifejezetten fittnek és egészségesnek találta az idős embert.

– Igazán kedves öntől, de nem akarok a terhére lenni. Hiszen nem is jelentettem be előre, hogy jövök.

Persze azzal kapcsolatban is voltak fenntartásai a lánynak, hogy itt maradjon, Nic otthonában, de most már itt volt, és furá lett volna, ha elhurcolkodik.

A férfi megérezhette az elfogódottságát, mert azt mondta:

– Hadd maradjon Laura egyelőre itt, *grandpère*! Már előkészítettem számára a vendégszobát. Holnap majd tovább ismerkedhettek. Most hagyjuk pihenni, bizonyára fáradt a hosszú repülőút után.

Az idős férfi bólogatott.

– Hát persze. Nem akarok zavarni. Csak egy kérdés még, Laura: Nic odaadta Irene fényképeit?

– Igen. És nagyon örültem nekik.

– A hosszú sétáink során készítettem őket. A házasságunk alatt annyit andalogtunk, hogy szerintem legalább egyszer körbejártuk a földet. Irene szenvedélyesen szeretett sétálni.

Akárcsak én, gondolta Laura.

– Míg le nem verte a lábáról a tüdőgyulladás, mindennap útra keltünk.

– Nic említette, hogy nagyon boldogok voltak egymással – mondta Laura, és a torka elszorult.

– Igen, minket egymásnak teremtett az ég. – Maurice megint sírva fakadt. – Senkinek nem volt ilyen felesége, mint nekem... Nélküle egészen elveszettnek érzem magam.

A lányt meghatották az idős férfi őszinte szavai.

– Sokáig betegeskedett?

– Két hónapig. Egyszerű megfázásnak indult, de aztán tüdőgyulladás lett belőle. Kórházba került, és két hét elteltével úgy tűnt, meggyógyult. Ezért nem is értesítettünk benneteket. Aztán egyik napról a másikra visszaesett, és váratlanul elhunyt. A halálos ágyán arra kért, mondjam meg nektek, hogy nagyon szeret benneteket.

Laura képtelen volt tovább visszatartani a könnyeit. Gyorsan felállt hát, és a teraszajtóhoz lépett. Nem akart többet hallani, már pont eléggé fájt így is a szíve. Nyilvánvaló volt, hogy Nic jól látja, nem szabad az öregnek elmesélnie, miket beszéltek róla és Irene-ről családi körben. Már így is porig van sújtva a gyászja miatt, nem hiányzik neki még egy csapás.

– Holnap háromkor találkozunk, *grandpère*.

Nic hangja hallatán Laura megfordult.

– Köszönöm, hogy elküldte a nagyim földi maradványait Nickel Amerikába. Ez rendkívüli nagylelkúségről tanúskodik. Örökké hálás leszek érte mindkettőjüknek.

Többet nem tudott mondani, mert elcsuklott a hangja.

Maurice Valfort komolyan nézett vissza rá – és ebben a pillanatban egy másodperccel sem tűnt fiatalabbnak a koránál.

– Rettenetesen nehéz volt számomra, hogy nem tarthattam vele az utolsó útjára. De legalább biztos lehettem benne, hogy az unokám a legjobb tudása szerint helyettesít.

– Nic nagyszerűen helytállt – biccentett Laura. – És tegnapelőtt egy megható egyházi szertartás keretében örök nyugalomra helyeztük nagyit a családi sírboltban.

– A végakarátának megfelelően – mondta csendesen Maurice. – És most te is itt vagy, gyermekem! Irene mindig nagyon szerette volna, ha eljössz hozzánk.

– Én is szerettem volna megismerni! – tört ki Laura, akin egyszerre úrrá lett az érzés, milyen igazágtalan volt a család Irene-nel. – Bizonyára mindenkivel jobban szerette magát, Maurice.

– Azt azért nem mondanám, hogy mindenkivel jobban – mosolygott szomorúan az idős férfi. – Nem volt olyan nap, hogy ne említett volna téged, Laura. Nagyon hiányoztál neki.

Nic a nagyapja vállára tette a kezét.

– Kikísérlek, *grandpère*.

– Jó éjszakát, gyermekem! – búcsúzott Maurice, majd elindult kifelé. – Viszlát holnap!

Nem sokkal később Nic a házvezetőnőjével tért vissza.

– Arlette hoz magának vacsorát, ha kívánja. Aztán lefeküdhet, ha akar. Holnap majd folytatjuk

a beszélgetést.

– Köszönöm, de nem hinném, hogy ilyen korán el tudnék aludni. Arra gondoltam, hogy hívok egy taxit, és bemegyek Nizzába.

A férfi láthatóan meglepődött.

– Szeretnék végigmenni a városi sétányon, megérezni a város hangulatát, ahol a nagyanyám olyan jól érezte magát.

– Irene gyakran sétált a nagyapámmal a tengerparton, és sokszor betértek egy bisztróba, ahol hatvanas évekbeli slágereket játszanak. Tudja mit, Laura? – Nic megdörgölte a tarkóját. – Én sem vagyok még álmos. Ha gondolja, szívesen beviszem a városba.

– Ez igazán nagyon kedves, de már így is pont eleget tett értem! – tiltakozott a lány. – Hozzászoktam, hogy esténként magam járok szórakozni, különben sem szeretnék tovább maradni fél óránál.

Nic kutatón nézett rá.

– Azért utasít el, mert nem tudja megbocsátani, hogy kapzsisággal vádoltam?

Nem, azért utasítom el, mert nő, gondolta magában a lány.

– És ha elfogadom az ajánlatát, nem fog azzal vádolni, hogy csak azért megyek be a városba, mert ugráltatni akarom egy kicsit?

– Nem. Tudja, valójában kapóra jött nekem az ötlete, mert én sem vagyok fáradt, és szívesen sétálnék egyet magam is, mielőtt lefekszem.

Laura fejébe szöveget ütött a kérdés, hogy vajon miért hagyta magára ezt az embert a felesége. Bezzeg, ha én lennék a neje... Gyorsan elhessegette a fura gondolatot.

– Ez esetben örömmel elfogadom a lovagias ajánlatát.

– Nem hittem volna, hogy ma még bókolni fog nekem.

– Én viszont nem hittem volna, hogy a saját jószántából elkísér engem bárhová.

A férfi csendesen nevetve indult el, hogy hozzon magának egy pulóvert, mert az esték azért elég hűvösek voltak még itt, a Riviérán is.

Az autóban nem sokat beszéltek, de nem volt ez feszült csend, sokkal inkább egyetértő, barátságos hallgatás. Végül odaértek a pompás villák határolta híres sétányra, és Laura megállapította, hogy nemhiába olyan közkedvelt ez a hely. Tényleg varázslatos volt a hangulat.

Nic parkolóhelyet is talált az egyik mellékutcában. Aztán gyalog mentek az említett bisztróig, ahonnan csak úgy áradt ki az élő zene. Valami csoda folytán épp megürült egy asztal a teraszon, úgyhogy le tudtak ülni, és Nic két mentateát rendelt. Laura pedig hátradőlt a széken, és élvezte a hamisítatlanul franciás hangulatot.

Húsz perccel később szünetet tartott a sanzonénekes és a zenekar.

– Csodálatos volt – mosolygott Laura a férfira. – Azt hiszem, most már fogok tudni aludni. És maga?

– Ha nem túl fáradt, szívesen sétálnék magával egyet fel a kastélyhegyre. Pompás onnan a kilátás.

Laura rábólintott, és nem bánta meg. Mintha egy másik univerzumba került volna azáltal, hogy ennek a jóképű francia férfinak az oldalán megmászta a meredélyt. Miután kigyönyörködték magukat a páratlan panorámában, visszamentek az autóhoz. Milyen kár, hogy minden jónak vége szakad egyszer! A visszaúton Laura lehunyta a szemét, és kényelmesen hátradőlt az ülésen.

Úgy érezte magát, mint aki újjászületett. Igen, mióta idejött, határozottan megváltozott. És nem csak ő maga, minden más is körülötte. Mintha elmosódtak volna a határok...

Lassan kezdett megijedni attól, ami történik vele.